

Arrest

nr. 285 964 van 10 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 maart 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische minderjarig kind, Y.T.

1.2. Op 17 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.03.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, zijnde T., Y. (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° stelt dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : (...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen doormiddel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voorzover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K A. HvJ C-82/16 dd. 8 mei 2018). Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13 sexies dd. 03.10.2017, diezelfde dag aan betrokkene betekend) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van acht jaar. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat betrokkene het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied - en bij uitbreiding de Schengenzone - gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Op datum van 3.10.2017 werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis van Tongeren en in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard met het voornoemde inreisverbod van acht jaar. Op 02.02.2018 werd betrokkene aangetroffen en gecontroleerd door de PZ Dendermonde en er werd vastgesteld dat betrokkene in illegaal verblijf verkeert. Op diezelfde datum werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering opgemaakt, dat ook op dezelfde dag betekend werd aan betrokkene. Betrokkene werd zodoende overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. Op 21.02.2018 werd een vlucht geboekt voor betrokkene om terug te keren naar zijn land van oorsprong. Deze repatriëring werd echter geannuleerd daar betrokkene asielaanvraag indiende op 19.02.2018. Betrokkene werd opnieuw vastgehouden in het gesloten centrum van Merksplas (bijlage 39bis dd. 19.02.2018), alsook werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqies dd. 19.02.2018) opgemaakt teneinde betrokkene te verwijderen van het Belgische grondgebied. Deze bijlagen werden aan betrokkene betekend op 20.02.2018. Op 20.03.2018 werd betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd betrokkene eveneens de

vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd op datum van 17.04.2018. Op 25.04.2018 werd dan ook opnieuw een vlucht geboekt voor betrokkene teneinde hem te repatriëren naar het land van oorsprong. Betrokkene verhinderde opnieuw deze verwijderingsmaatregel en werd terug opgesloten in het gesloten centrum te Merkplas. Betrokkene werd dan op 11.09.2018 vrijgesteld uit het gesloten centrum, waarna betrokkene onmiddellijk gevolg diende te geven van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan betrokkene betekend werd op 02.02.2018. Op 01.02.2019 werd betrokkene afgevoerd van ambtswege overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister. Van betrokkenes afvoering van ambtswege in februari 2019 tot aan de huidige aanvraag gezinshereniging zijn geen gegevens bekend betreffende betrokkenes verblijfshistoriek. Er dient niettemin opgemerkt te worden dat betrokkenes huidige paspoort N° (...) afgeleverd werd op het Consulaat van Marokko te Antwerpen op 25.10.2019.

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Betrokkene heeft zich klaarblijkelijk niet gehouden aan het inreisverbod en de allerhande bevelen om het grondgebied te verlaten. Er dient aldus nog steeds gevolg te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod. Het inreisverbod is heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de ophefing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ouder is van een minderjarig Belgisch kind, namelijk de referentiepersoon T., Y. (...) (RR. (...)). Het gegeven dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Ter staving van de financiële en of affectieve band tegenover zijn Belgisch kind heeft betrokkene volgende documenten voorgelegd: een verzoekschrift tot verbetering van de akte van de burgerlijke stand dd. 08.04.2021, een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen (afdeling Antwerpen) dd. 28.06.2021 betreffende de verbetering van de akte van de burgerlijke stand en een vonnis van de familie- en jeugdrechtbank van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen (afdeling Dendermonde) dd. 28.04.2022. Uit deze voorliggende stukken alsook het administratief dossier kan geen buitengewone afhankelijkheidsrelatie blijken van betrokkene tegenover de referentiepersoon (of omgekeerd) die aan betrokkene een afgeleid recht op verblijf zou moeten verschaffen. In het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank van de rechtbank van eerste aanleg dd. 28.04.2022 werd onder andere besloten dat beide ouders van de referentiepersoon gezamenlijk de ouderlijke macht uitoefenen, dat betrokkene gehouden is tot een maandelijkse onderhoudsbijdrage en dat betrokkene het contact met zijn zoon kan herstellen via de bezoekerimte van het CAW, daar niet wordt ontkend in het vonnis dat betrokkene tot op het moment van het uitspreken van het vonnis zijn kind (de referentiepersoon) nog niet gezien had en dat de referentiepersoon betrokkene niet als vader kende. Uit dit kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon steeds bij de moeder gevestigd was en tot op heden nog steeds is, zoals blijkt uit de gegevens van het rijksregister. Er kan dus niet blijken dat de moeder niet (fysiek en/of mentaal) bereid of in staat zou zijn om in te staan voor de zorgen van zichzelf en de referentiepersoon. Het feit dat het kind gedurende zijn gehele levensloop gezamenlijk gevestigd is met de moeder, geeft voldoende blijk van haar bereidwilligheid. Ook zal de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed worden door de tijdelijke afwezigheid van betrokkene, gezien uit het vonnis moet blijken dat het kind betrokkene niet als vader zag en hem zelfs niet kende. Er liggen thans geen stukken voor, andere dan het betreffende vonnis, die de financiële en/of affectieve band van betrokkene tegenover de referentiepersoon staven. In feite kan er niet blijken dat betrokkene na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met zijn minderjarig kind, gezien aan betrokkene de kans wordt gegeven de band met zijn kind te herstellen via de bezoekerimte van het CAW. Hoewel het gesolliciteerd karakter van de verklaringen van de moeder van de

referentiepersoon niet kan worden uitgesloten, wekken dergelijke verklaringen van de moeder dat betrokkene (nog) geen onderhoudsbijdragen betaalde en dat er (nog) geen bezoeken hebben plaatsgevonden bij het CAW een vermoeden van het tegendeel. Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de tijdelijke afwezigheid van betrokkene wordt dan ook laag ingeschat.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn kind. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hem te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied - en bij uitbreiding Schengen - dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen het kind en betrokkene in staat stellen om in tussentijd het contact te onderhouden of herstellen met elkaar. Bovendien kunnen referentiepersoon en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Wat de verzorging betreft van het kind, kan de moeder als Belgische gebruik maken van allerhande ondersteuning (van medische tot opvang).

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

In navolging van bovenstaande elementen kan er toe besloten worden dat betrokkene gevolg dient te geven aan het opgelegde inreisverbod alvorens aan hem een verblijfsrecht in toepassing van artikel 40ter kan worden gegeven. Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben dat het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op betekend op 03.10.2017. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42, §1 *iuncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Na een theoretische uiteenzetting over een aantal van de geschonden geachte rechtsbepalingen en -beginselen evenals over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, (...)

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de vader van het Belgische minderjarige kind T, Y. (...).

Hij vroeg in functie van dit kind de gezinshereniging aan op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Genoemd artikel gaat als volgt: (...)

In casu wordt aan deze voorwaarden voldaan, doch verwerende partij heeft de aanvraag geweigerd, vooreerst door te verwijzen naar een inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd op 03.10.2017. Verwerende partij weerhoudt dit inreisverbod als het niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvereiste van 'toegang tot het grondgebied'. Verwerende partij is van oordeel dat hierdoor de aanvraag gezinshereniging per definitie kan worden geweigerd, tenzij er sprake is van een buitengewone afhankelijkheid tussen de verzoeker en de referentiepersoon.

Verzoeker wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest Ouhrani (HvJ C-225/16 van 26 juli 2017), waarin het Hof van Justitie de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn, verduidelijkte. Het Hof stelde daarbij dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft.

Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft "inreisverbod" als "een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit". Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als "de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld". Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking "inreisverbod" vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115. In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod. Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 1, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of

rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

Uit dit arrest blijkt dus dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Dit betekent dat het inreisverbod dat verzoeker betekend kreeg, geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgisch kind. Immers, doordat verzoeker het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds het inreisverbod dd. 03.10.2017, kan dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen en kan verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op grond hiervan niet onontvankelijk verklaren. Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

6.

In zoverre verwerende partij verder verwijst naar het arrest K.A. (HvJ C-82/16 van 8 mei 2018), wenst verzoeker het volgende aan te halen.

Artikel 20 VWEU luidt als volgt: (...)

Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet, voorziet een mogelijkheid tot gezinshereniging voor ouders-derdelanders van minderjarige Belgen. Uit de relevante parlementaire werken blijkt duidelijk dat de wetgever met deze wetsbepaling specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 VWEU (Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53-443/17 en 18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Het Hof van Justitie zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A. e.a., pt. 51 en 52). Daarbij heeft het HvJ aangegeven dat het weliswaar de zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van genoemd artikel 20 VWEU (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A. e.a., pt. 54).

Het is net omdat er met betrekking tot oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een Unierechtelijk aanknopingspunt bestond, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Hof van Justitie (RvV 8 februari 2016, nr. 161 497). Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet dient dan ook te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 VWEU en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 VWEU. De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van

Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof, krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid, geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) heeft het Hof van Justitie uitgelegd dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. Daarbij heeft het Hof nader uitgelegd dat wanneer de Unieburger minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind.

7.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij van oordeel is dat er van dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is, omdat er uit de voorgelegde stukken geen contacten tussen vader en kind blijken, waarbij verwerende partij er gemakshalve vanuit lijkt te gaan dat verzoeker hiertoe nog geen moeite deed en moeder op haar woord geloofd kan worden (verwijzen naar de vonnissen die werden voorgelegd).

Verwerende partij kan in dit betoog niet gevolgd worden nu het Hof van Justitie op dit punt in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld: (...)

De motivering van verwerende partij klopt geenszins en geeft blijkt van een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek van de stukken.

Omdat de moeder van het kind verzoeker steeds heeft verhinderd om zijn kindje te zien, diende verzoeker eerst een procedure tot vaststelling vaderschap te voeren, die hij uiteraard won. Tijdens deze procedure kwam moeder met een 'valse vader' op de proppen, hetgeen de procedure compleet vertraagde; zij liet het kind na inleiding van de zaak nog snel erkennen door een andere man, waardoor het vaderschap eerst betwist diende te worden, vooraleer het opnieuw kon worden vastgesteld.

Op 18.01.2018 werd reeds een procedure ingeleid door verzoeker en dus slechts enkele weken na de geboorte op 04.11.2017. Door de houding van moeder, volgde er pas op 09.01.2020 een vonnis tot vaststelling vaderschap. (stuk 2)

Hierin was de rechtbank van eerste aanleg terecht niet mals voor moeder: "De rechtbank kan er niet omheen dat eerste verweerster, wiens toestemming tot erkenning overeenkomst artikel 329bis, §2 van het Burgerlijk Wetboek noodzakelijk is, lopende het huidig geding de heer L.Y. (...) heeft doen laten erkennen. (...) Een dergelijke houding verhindert de goede werking van de functionele openbare dienst die deurwaarders en de rechtbank verlenen, draagt bij tot de overbelasting van de hoven en rechtbanken, en bijgevolg tot de gerechtelijke achterstand die zulks inhoudt, waardoor de uitspraak van een burgerlijke geldboete is gerechtvaardigd."

Het dient daarbij te worden benadrukt, in antwoord op de beweringen van de moeder omtrent een vermeende schijnerkenning in hoofde van verzoeker, dat de intenties van verzoeker reeds werden

gecontroleerd tijdens deze procedure 'vaststelling vaderschap' door de Voorzitter van de rechtbank, en dit in aanwezigheid van de procureur des Konings.

Door een materiële vergissing in het vonnis, diende dit eerst nog te worden verbeterd. Ook nadien weigerde moeder alle contacten, waardoor verzoeker genooddaakt was om een zaak in te leiden bij de Familierechtbank om also contacten te bekomen.

Middels vonnis dd. 22.04.2022 (stuk 3) werden er contacten in het CAW goedgekeurd, met de bedoeling om deze stap per stap uit te breiden. Ook in het kader van deze procedure kreeg moeder onder haar voeten, waarbij de Voorzitter van oordeel is dat het dringend tijd is dat de contacten tussen vader en kind worden hersteld, omdat dit in het belang is van het kind. Zo vermeldt het vonnis : "Er wordt in casu niet op afdoende wijze aangetoond dat het in het belang is van Y. (...) dat verweerster (moeder) alleen zal instaan voor het nemen van belangrijke beslissingen aangaande gezondheid, opvoeding, opleiding, ontspanning, godsdienstige of levensbeschouwelijke keuzes omtrent Y. (...). (...) Eiser (verzoeker) komt zeer gemotiveerd over om contacten met Y. (...) op te bouwen en zijn vaderrol op zich te nemen. (...) De houding van verweerster, die elk contact tussen vader en Y. (...) weigert, dient het belang van het kind niet."

Deze chronologie is belangrijk, daar het aantoont wat voor strijd verzoeker reeds heeft moeten voeren om zijn kind te kunnen erkennen en zien. Hij wordt als, alwaar moeder reeds verschillende keren op haar vingers getikt kreeg omwille van haar tegenwerkende houding, die niet in het belang van het kind is.

Het is dus niet zo, zoals verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, dat verzoeker middels vonnis van de Familierechtbank dd. 22.04.2022 'de kans heeft gekregen' om contacten met zijn kind op te bouwen. Neen, verzoeker heeft vanaf de geboorte van zijn kind gevochten middels gerechtelijke procedures om zijn kind te kunnen zien en is daar tot op vandaag nog mee bezig, en is aldus een zeer gemotiveerde vader!

Verwerende partij is er dus gemakshalve, in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, vanuit gegaan dat vader geen niets van relatie onderhoudt met zijn kind. Zijn gemotiveerde en strijdlustige houding, van een vader die zijn kind wil zien, werd niet in aanmerking genomen. Zoals de Familierechtbank reeds oordeelde: het is dringend tijd dat de contacten tussen vader en kind worden hersteld! De stelling van verwerende partij, waar zij zegt dat het kind niet negatief zou worden beïnvloed door een (tijdelijke) afwezigheid van verzoeker, wordt dus pertinent ontkracht door het oordeel van de Familierechter.

Er werd met andere woorden op onzorgvuldige wijze onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.

8.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg duidelijk dat verwerende partij de motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzetting ter ondersteuning van het eerste middel een louter theoretische toelichting verstrekt omtrent het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskennis zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen.

De verzoekende partij laat voorts ook na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven worden gelezen die hebben geleid tot het nemen van deze beslissing. In de beslissing kan zo worden gelezen dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt met haar minderjarig Belgisch kind, zijnde T.,Y. in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen naast de voorwaarden conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan dient te worden, dat de verzoekende partij vooreerst toegang moet hebben tot het grondgebied, dat er dus geen geldig inreisverbod mag zijn, dat voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken, de aanvraag alsnog in aanmerking kan worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager en dat in dat geval een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd is ondanks het inreisverbod. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (van 3 oktober 2017, diezelfde dag aan haar betekend) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van acht jaar, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied – en bij uitbreiding de Schengenzone – gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar heeft verlaten, dat de verzoekende partij het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd, dat – onder verwijzing naar het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 26 juli 2017 – de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop de verzoekende partij effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten, dat de verzoekende partij zich klaarblijkelijk niet heeft gehouden aan het inreisverbod en de allerhande bevelen om het grondgebied te verlaten, dat er aldus nog steeds gevolg dient te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod, dat het inreisverbod heden nog steeds van kracht is, dat nergens uit het dossier blijkt dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat de verzoekende partij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen. Er wordt vervolgens verduidelijkt dat overeenkomstig het arrest van het Hof in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (hierna: het arrest K.A.) dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan haar een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. De verwerende partij oordeelt dat een dergelijke afhankelijkheidsrelatie *in casu* niet kan blijken, waarbij zij bepaalde overwegingen van het voormeld arrest K.A. toelicht, *in concreto* overgaat tot een dergelijk afhankelijkheidsonderzoek, zoals dat wordt weergegeven in punt 3.1.10., en besluit dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, haar kind ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Concluderend wordt gesteld dat om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen niet enkel dient voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook aan het recht tot binnenkomst in België, dat de verzoekende partij niet beschikt over dit recht, gezien zij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgeheven noch geschorst is en zich in illegaal verblijf bevindt, dat er in navolging van bovenstaande elementen toe besloten kan worden dat de verzoekende partij gevolg dient te geven aan

het opgelegde inreisverbod alvorens aan haar een verblijfsrecht in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan worden gegeven en dat het recht op verblijf dan ook aan haar wordt geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.5. Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij in functie van haar Belgisch minderjarig kind gezinshereniging aanvroeg op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat *in casu* aan de voorwaarden van dit artikel wordt voldaan, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met een dergelijk betoog geenszins aantoont dat de verwerende partij, na te hebben vastgesteld dat moet voldaan zijn aan een ontvankelijkheidsvereiste, dat de verzoekende partij toegang moet hebben tot het grondgebied, dat de verzoekende partij is onderworpen aan een inreisverbod en dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, haar kind ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, niet zou kunnen besluiten dat zij geen recht op verblijf op grond van deze wetsbepaling kan laten gelden.

3.1.6. De verzoekende partij verwijst naar het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie (hierna: het arrest C-225/16) en betoogt dat het Hof van Justitie daarin stelde dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk heeft verlaten. Zij meent dat hieruit volgt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft, dat dit betekent dat het inreisverbod dat zij betekend kreeg geen belemmering mag vormen voor haar aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgisch kind, dat dit inreisverbod immers, doordat zij het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds het inreisverbod van 3 oktober 2017, nog geen rechtsgevolgen kan teweegbrengen en dat de verwerende partij haar aanvraag gezinshereniging op grond hiervan niet onontvankelijk kan verklaren.

Het betoog inzake het arrest C-225/16 van het Hof van 26 juli 2017 is niet dienstig, aangezien in dit arrest enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, of vanaf enig ander tijdstip. Uit het voormeld arrest C-225/16 kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653).

Daarnaast merkt de Raad op dat de Raad van State in zijn arrest van 3 april 2020, nr. 247 370 nogmaals heeft geoordeeld als volgt: "(...) Uit het voornoemde arrest van het Hof (C- 225/16, *Ouhrami tegen Nederland*) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten" en in punt 52 dat aan deze doelstelling "afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken. (...)".

10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. en anderen tegen België*, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, "aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden". Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald "dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen".

11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling.

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten."

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de

betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft, dat dit betekent dat het inreisverbod dat zij betekend kreeg geen belemmering mag vormen voor haar aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgisch kind, dat dit inreisverbod immers, doordat zij het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds het inreisverbod van 3 oktober 2017, nog geen rechtsgevolgen kan teweegbrengen en dat de verwerende partij haar aanvraag gezinshereniging op grond hiervan niet onontvankelijk kan verklaren.

3.1.7. Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.1.8. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat in het arrest K.A. van het Hof van Justitie, wordt uitgelegd dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Dit wordt ook erkend in de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld: *“Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voorzover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.”*

In het arrest K.A., waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, worden, een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (*ibid.*, pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

3.1.9. De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat er van dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is, dat dit betoog niet gevolgd kan worden, dat de motivering van de verwerende partij geenszins klopt en blijkt geeft van een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek van de stukken.

3.1.10. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij als volgt in op de afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar kind:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ouder is van een minderjarig Belgisch kind, namelijk de referentiepersoon T., Y. (...) (RR. (...)). Het gegeven dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Ter staving van de financiële en of affectieve band tegenover zijn Belgisch kind heeft betrokkene volgende documenten voorgelegd: een verzoekschrift tot verbetering van de akte van de burgerlijke stand dd. 08.04.2021, een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen (afdeling Antwerpen) dd. 28.06.2021 betreffende de verbetering van de akte van de burgerlijke stand en een vonnis van de familie- en jeugdrechtbank van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen (afdeling Dendermonde) dd. 28.04.2022. Uit deze voorliggende stukken alsook het administratief dossier kan geen buitengewone afhankelijkheidsrelatie blijken van betrokkene tegenover de referentiepersoon (of omgekeerd) die aan betrokkene een afgeleid recht op verblijf zou moeten verschaffen. In het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank van de rechtbank van eerste aanleg dd. 28.04.2022 werd onder andere besloten dat beide ouders van de referentiepersoon gezamenlijk de ouderlijke macht uitoefenen, dat betrokkene gehouden is tot een maandelijkse onderhoudsbijdrage en dat betrokkene het contact met zijn zoon kan herstellen via de bezoekerimte van het CAW, daar niet wordt ontkend in het vonnis dat betrokkene tot op het moment van het uitspreken van het vonnis zijn kind (de referentiepersoon) nog niet gezien had en dat de referentiepersoon betrokkene niet als vader kende. Uit dit kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon steeds bij de moeder gevestigd was en tot op heden nog steeds is, zoals blijkt uit de gegevens van het rijksregister. Er kan dus niet blijken dat de moeder niet (fysiek en/of mentaal) bereid of in staat zou zijn om in te staan voor de zorgen van zichzelf en de referentiepersoon. Het feit dat het kind gedurende zijn gehele levensloop gezamenlijk gevestigd is met de moeder, geeft voldoende blijk van haar bereidwilligheid. Ook zal de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed worden door de tijdelijke afwezigheid van betrokkene, gezien uit het vonnis moet blijken dat het kind betrokkene niet als vader zag en hem zelfs niet kende. Er liggen thans geen stukken voor, andere dan het betreffende vonnis, die de financiële en/of affectieve band van betrokkene tegenover de referentiepersoon staven. In feite kan er niet blijken dat betrokkene na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met zijn minderjarig kind, gezien aan betrokkene de kans wordt gegeven de band met zijn kind te herstellen via de bezoekerimte van het CAW. Hoewel het gesolliciteerd karakter van de verklaringen van de moeder van de referentiepersoon niet kan worden uitgesloten, wekken dergelijke verklaringen van de moeder dat betrokkene (nog) geen onderhoudsbijdragen betaalde en dat er (nog) geen bezoeken hebben plaatsgevonden bij het CAW een vermoeden van het tegendeel. Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de tijdelijke afwezigheid van betrokkene wordt dan ook laag ingeschat.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn kind. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hem te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied - en bij uitbreiding Schengen - dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen het kind en betrokkene in staat stellen om in tussentijd het contact te onderhouden of herstellen met elkaar. Bovendien kunnen referentiepersoon en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Wat de verzorging betreft van het kind, kan de moeder als Belgische gebruik maken van allerhande ondersteuning (van medische tot opvang).

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het

grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden."

3.1.11. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij eerst een procedure tot vaststelling vaderschap diende te voeren omdat de moeder van het kind haar steeds heeft verhinderd om haar kindje te zien, dat de moeder tijdens deze procedure met een 'valse vader' op de proppen kwam, hetgeen de procedure compleet vertraagde, dat de moeder het kind na inleiding van de zaak nog snel liet erkennen door een andere man, waardoor het vaderschap eerst betwist diende te worden, vooraleer het opnieuw kon worden vastgesteld, dat op 18 januari 2018 reeds een procedure door haar werd ingeleid en dus slechts enkele weken na de geboorte op 4 november 2017, dat er door de houding van de moeder pas op 9 januari 2020 een vonnis tot vaststelling vaderschap volgde, dat de rechtbank van eerste aanleg hierin terecht niet mals was voor de moeder en stelde: *"De rechtbank kan er niet omheen dat eerste verweerster, wiens toestemming tot erkenning overeenkomst artikel 329bis, §2 van het Burgerlijk Wetboek noodzakelijk is, lopende het huidig geding de heer L. (...) Y. (...) heeft doen laten erkennen. (...) Een dergelijke houding verhindert de goede werking van de functionele openbare dienst die deurwaarders en de rechtbank verlenen, draagt bij tot de overbelasting van de hoven en rechtbanken, en bijgevolg tot de gerechtelijke achterstand die zulks inhoudt, waardoor de uitspraak van een burgerlijke geldboete is gerechtvaardigd."*, dat daarbij dient benadrukt te worden, in antwoord op de beweringen van de moeder omtrent een vermeende schijnerkenning in haar hoofde, dat haar intenties werden gecontroleerd tijdens deze procedure 'vaststelling vaderschap' door de voorzitter van de rechtbank, en dit in aanwezigheid van de procureur des Konings, dat door een materiële vergissing in het vonnis dit eerst nog diende te worden verbeterd, dat de moeder van haar kind ook nadien alle contacten weigerde, waardoor zij genoodzaakt was om een zaak in te leiden bij de familierechtbank om alzo contacten te bekomen, dat er middels het vonnis van 22 (lees: 28) april 2022 contacten in het CAW werden goedgekeurd met de bedoeling om deze stap per stap uit te breiden, dat de moeder van haar kind ook in het kader van deze procedure onder haar voeten kreeg, waarbij de voorzitter van oordeel is dat het dringend tijd is dat de contacten tussen vader en kind worden hersteld omdat dit in het belang is van het kind, dat het vonnis vermeldt als volgt: *"Er wordt in casu niet op afdoende wijze aangetoond dat het in het belang is van Y. (...) dat verweerster (moeder) alleen zal instaan voor het nemen van belangrijke beslissingen aangaande gezondheid, opvoeding, opleiding, ontspanning, godsdienstige of levensbeschouwelijke keuzes omtrent Y. (...). (...) Eiser (verzoeker) komt zeer gemotiveerd over om contacten met Y. (...) op te bouwen en zijn vaderrol op zich te nemen. (...) De houding van verweerster, die elk contact tussen vader en Y. (...) weigert, dient het belang van het kind niet."* en dat de moeder van haar kind reeds verschillende keren op haar vingers getikt kreeg omwille van haar tegenwerkende houding die niet in het belang van het kind is, daar dit steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

De Raad is het ook eens met de verzoekende partij waar zij stelt dat voornoemd feitenrelaas aantoon *"wat voor strijd (zij) (...) reeds heeft moeten voeren om (haar) (...) kind te kunnen erkennen en zien."*

Heden blijkt dat het biologisch en juridisch ouderschap van de verzoekende partij tegenover haar kind, Y.T., vaststaat. De verwerende partij motiveert in die zin in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij de ouder is van het minderjarig Belgisch kind, doch stelt tevens dat dit gegeven haar niet automatisch recht geeft op verblijf. Dit is conform de rechtspraak van het Hof in het arrest K.A.

Uitgangspunt is, het weze herhaald, dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat er van dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is omdat er uit de voorgelegde stukken geen contacten tussen vader en kind blijken, dat de verwerende partij er gemakshalve vanuit lijkt te gaan dat zij hiertoe nog geen moeite deed en de moeder van haar kind op haar woord geloofd kan worden. De verzoekende partij levert met dit betoog kritiek op de motieven in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er thans geen stukken voorliggen, andere dan het betreffende vonnis, die de financiële en/of affectieve band van de verzoekende partij tegenover de referentiepersoon staven, dat er in feite niet kan blijken dat de verzoekende partij na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, gezien aan haar de

kans wordt gegeven de band met haar kind te herstellen via de bezoekeruimte van het CAW, dat hoewel het gesolliciteerd karakter van de verklaringen van de moeder van de referentiepersoon niet kan worden uitgesloten, dergelijke verklaringen van de moeder dat de verzoekende partij (nog) geen onderhoudsbijdragen betaalde en dat er (nog) geen bezoeken hebben plaatsgevonden bij het CAW een vermoeden van het tegendeel wekken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, gaat de verwerende partij er niet "gemakshalve" vanuit dat de verzoekende partij geen moeite deed om een minimum aan relatie op te bouwen met haar minderjarig kind, maar meent zij, na onderzoek van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, dat er niet kan blijken dat die laatste ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, wat overigens door de verzoekende partij niet wordt betwist. De verzoekende partij legt ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen stavingstukken voor die het tegendeel bewijzen. Wat de verklaringen van de moeder betreft, wordt die laatste, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet "*op haar woord geloofd*", maar wordt er door de verwerende partij in de bestreden beslissing gesteld dat, hoewel het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen niet kan worden uitgesloten, ze een vermoeden wekken dat de verzoekende partij na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank geen minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. In zoverre de verzoekende partij meent dat zij wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen zodat zij hiervan de nodige stavingstukken kan voorleggen.

De verzoekende partij betoogt dat het dus niet zo is dat zij middels het vonnis van de familierechtbank van 22 (lees: 28) april 2022 de kans heeft gekregen om contacten met haar kind op te bouwen, zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, neen, dat zij vanaf de geboorte van haar kind gevochten heeft middels gerechtelijke procedures om haar kind te kunnen zien en daar tot op vandaag nog mee bezig is en aldus een zeer gemotiveerde vader is, dat de verwerende partij er dus gemakshalve vanuit is gegaan dat zij geen relatie onderhoudt met haar kind, dat haar gemotiveerde en strijdlustige houding, de houding van een vader die zijn kind wil zien, niet in aanmerking werd genomen, dat, zoals de familierechtbank reeds oordeelde, het dringend tijd is dat contacten tussen vader en kind worden hersteld en dat de stelling van de verwerende partij, waar zij zegt dat het kind niet negatief zou worden beïnvloed door haar (tijdelijke) afwezigheid dus pertinent wordt ontkracht door het oordeel van de familierechter.

De Raad merkt vooreerst op dat het onbetwist is dat de verzoekende partij "*vanaf de geboorte van (haar) (...) kind gevochten (heeft) middels gerechtelijke procedures om (haar) (...) kind te kunnen zien*". De verzoekende partij kan echter niet worden gevolgd waar zij stelt dat het niet zo is dat zij middels het vonnis van de familierechtbank van 22 (lees: 28) april 2022 de kans heeft gekregen om contacten met haar kind op te bouwen zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing. Immers blijkt wel degelijk uit voornoemd vonnis, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat Y. de verzoekende partij op dat ogenblik nog nooit had gezien en haar dus ook niet als vader kende, en dat werd besloten dat de verzoekende partij contact zal hebben met Y. in de bezoekeruimte van het CAW te Dendermonde. Door te stellen dat, zoals de familierechtbank reeds oordeelde, het dringend tijd is dat contacten tussen vader en kind worden hersteld en dat zij tot op vandaag bezig is met haar kind te kunnen zien en aldus een zeer gemotiveerde vader is, toont de verzoekende partij niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat in het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank van de rechtbank van eerste aanleg van 28 april 2022 onder andere werd besloten dat de verzoekende partij het contact met haar zoon kan herstellen via de bezoekeruimte van het CAW, dat er thans geen stukken voorliggen, andere dan het betreffende vonnis, die de financiële en/of affectieve band van de verzoekende partij tegenover de referentiepersoon staven, dat er in feite niet kan blijken dat de verzoekende partij na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, gezien aan haar de kans wordt gegeven de band te herstellen via de bezoekeruimte van het CAW en dat hoewel het gesolliciteerd karakter van de verklaringen van de moeder van referentiepersoon niet kan worden uitgesloten, dergelijke verklaringen van de moeder dat er (nog) geen bezoeken hebben plaatsgevonden bij het CAW een vermoeden van het tegendeel wekken. De Raad herhaalt verder dat uit voornoemde motieven niet blijkt dat de verwerende partij er "gemakshalve" vanuit is gegaan dat de verzoekende partij geen relatie onderhoudt met haar kind. Immers, het weze herhaald, verduidelijkt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat er niet kan blijken, uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, dat de verzoekende partij ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind. Het kwam de verzoekende partij toe om alle nuttige stukken bij haar aanvraag te voegen. Nu blijkt dat de verwerende partij de voorgelegde stukken mee in rekening heeft

genomen en hierover heeft gemotiveerd, kan geenszins worden aangenomen dat zij er “gemakshalve” vanuit is gegaan dat de verzoekende partij geen relatie onderhoudt met haar kind. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat haar gemotiveerde en strijdlustige houding, de houding van een vader die zijn kind wil zien, niet in aanmerking werd genomen, maar toont met haar betoog niet aan waarom deze houding in overweging genomen had moeten worden, nu uit voorgaande motieven, die de verzoekende partij geenszins weerlegt of ontkracht, blijkt dat uit de door de verzoekende partij gevoegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij, na het vonnis van 28 april 2022 waarin zij bezoekrecht verwierf, een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind.

De afhankelijkheidsrelatie waarvan sprake in het arrest K.A. dient beoordeeld te worden uit hoofde van het kind. Aldus stelt zich de vraag of het kind dermate van de verzoekende partij afhankelijk is dat zij feitelijk zou gedwongen worden het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten wanneer de verzoekende partij geen afgeleid verblijfsrecht krijgt. In dat opzicht komt het de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor te stellen dat uit de voorliggende stukken alsook uit het administratief dossier geen buitengewone afhankelijkheidsrelatie kan blijken van de verzoekende partij tegenover de referentiepersoon of omgekeerd die aan haar een afgeleid recht op verblijf zou moeten verschaffen, dat de referentiepersoon steeds bij de moeder gevestigd was en tot op heden nog steeds is, dat er dus niet kan blijken dat de moeder niet fysiek en/of mentaal bereid of in staat zou zijn om in te staan voor de zorgen van zichzelf en de referentiepersoon, dat het feit dat het kind gedurende zijn gehele levensloop gezamenlijk gevestigd is met de moeder voldoende blijk geeft van haar bereidwilligheid, dat ook de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed zal worden door haar tijdelijke afwezigheid, gezien uit het vonnis moet blijken dat het kind de verzoekende partij niet als vader zag en haar zelfs niet kende, dat er niet kan blijken dat de verzoekende partij na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, gezien aan haar de kans wordt gegeven de band met haar kind te herstellen via de bezoekerimte van het CAW, dat hoewel het gesolliciteerd karakter van de verklaringen van de moeder van de referentiepersoon niet kan worden uitgesloten, dergelijke verklaringen van de moeder dat de verzoekende partij (nog) geen onderhoudsbijdrage betaalde en dat er (nog) geen bezoeken hebben plaatsgevonden een vermoeden van het tegendeel wekken, dat het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de tijdelijke afwezigheid van de verzoekende partij dan ook laag wordt ingeschat en dat de moeder, wat de verzorging van het kind betreft, als Belgische gebruik kan maken van allerhande ondersteuning (van medische tot opvang).

De verzoekende partij meent weliswaar dat, zoals de familierechter reeds oordeelde, het dringend tijd is dat contacten tussen vader en kind worden hersteld en dat de stelling van de verwerende partij, waar zij zegt dat het kind niet negatief zou worden beïnvloed door haar (tijdelijke) afwezigheid dus pertinent wordt ontkracht door het oordeel van de familierechter, maar gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er niet kan blijken dat zij na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, gezien aan haar de kans wordt gegeven de band met haar kind te herstellen via de bezoekerimte van het CAW. De verzoekende partij slaagt er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Nu er niet kan blijken dat de verzoekende partij na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, acht de Raad het ook niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met het arrest K.A. van de verwerende partij om *in casu* te stellen dat ook de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed zal worden door haar tijdelijke afwezigheid, minstens slaagt de verzoekende partij er niet in om met haar betoog het tegendeel aannemelijk te maken. Ze verwijst weliswaar naar het oordeel van de familierechter die stelt dat het dringend tijd is dat contacten tussen vader en kind worden hersteld, maar zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing had de verzoekende partij daartoe sedert 28 april 2022 de kans, doch, het weze herhaald, kan er niet blijken dat de verzoekende partij na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, zodat de Raad niet inziet, minstens toont de verzoekende partij niet concreet aan, hoe het kind negatief beïnvloed zou worden door haar tijdelijke afwezigheid.

3.1.12. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing niet gevolgd kan worden in het licht van arrest K.A., dat de motivering van de bestreden beslissing “geenszins klopt” of blijk geeft van “een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek van de stukken” noch dat er “op onzorgvuldige wijze (werd) onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in

beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend."

3.1.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.14. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.2.1. Naast een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte rechtsbepalingen licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

"(...) In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

(...) De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft bekomen en uiteindelijk het land zal moeten verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het privé en familiaal leven van verzoeker: in het bijzonder heeft hij hier in België een kind! Verzoeker verwijst naar hetgeen onder het eerste middel werd toegelicht.

2.

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind om hun beide ouders te kennen.

Verwerende partij moest een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- De omvang van de banden in de staat;*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat "(...)"

In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.

3.

(...) In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

(...) Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker en van zijn gezin heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

In voorliggende zaak betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat *in casu* niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM. In onderhavig geval, een situatie eerste toelating, moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke

omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

3.2.3. De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij de vader is van het Belgisch minderjarig kind Y.T. Zij heeft echter vastgesteld dat er uit de voorliggende stukken alsook uit het administratief dossier geen buitengewone afhankelijkheidsrelatie kan blijken van de verzoekende partij tegenover de referentiepersoon (of omgekeerd) die aan de verzoekende partij een afgeleid recht op verblijf zou moeten verschaffen, dat in het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank van de rechtbank van eerste aanleg van 28 april 2022 onder andere werd besloten dat beide ouders van de referentiepersoon gezamenlijk de ouderlijke macht uitoefenen, de verzoekende partij gehouden is tot een maandelijkse onderhoudsbijdrage en het contact met haar zoon kan herstellen via de bezoekerimte van het CAW, dat niet wordt ontkend in het vonnis dat zij tot op het moment van het uitspreken van het vonnis haar kind (de referentiepersoon) nog niet gezien had en de referentiepersoon haar niet als vader kende, dat de referentiepersoon steeds bij de moeder gevestigd was en tot op heden nog steeds is, zoals blijkt uit de gegevens van het rijksregister, dat er dus niet kan blijken dat de moeder niet (fysiek en/of mentaal) bereid of in staat zou zijn om in te staan voor de zorgen van zichzelf en de referentiepersoon, dat het feit dat het kind gedurende zijn gehele levensloop gezamenlijk gevestigd is met de moeder voldoende blijk geeft van haar bereidwilligheid, dat ook de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet negatief zal beïnvloed worden door de tijdelijke afwezigheid van de verzoekende partij, gezien uit het vonnis moet blijken dat het kind de verzoekende partij niet als vader zag en haar zelfs niet kende, dat er thans geen stukken voorlagen, andere dan het betreffende vonnis, die de financiële en/of affectieve band van de verzoekende partij tegenover de referentiepersoon staven, dat er in feite niet kan blijken dat de verzoekende partij na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, gezien aan de verzoekende partij de kans wordt gegeven de band met haar kind te herstellen via de bezoekerimte van het CAW, dat hoewel het gesolliciteerd karakter van de verklaringen van de moeder van de referentiepersoon niet kan worden uitgesloten, dergelijke verklaringen van de moeder dat de verzoekende partij (nog) geen onderhoudsbijdragen betaalde en dat er (nog) geen bezoeken hebben plaatsgevonden bij het CAW een vermoeden wekken van het tegendeel, dat het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de tijdelijke afwezigheid van de verzoekende partij dan ook laag wordt ingeschat, dat de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich meebrengt tussen de verzoekende partij en haar kind, dat het niet tot gevolg heeft dat het haar definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen, dat de verplichting slechts als gevolg heeft dat de verzoekende partij voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied - en bij uitbreiding Schengen - dient te verlaten, dat moderne communicatiemiddelen het kind en de verzoekende partij in staat kunnen stellen om in tussentijd het contact te onderhouden of te herstellen met elkaar, dat de referentiepersoon en de moeder België bovendien vrijelijk in en uit kunnen reizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan de verzoekende partij verdergezet kan worden en dat de moeder, wat de verzorging van het kind betreft, als Belgische gebruik kan maken van allerhande ondersteuning (van medische tot opvang).

Met haar betoog dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat zij geen verblijfsrecht heeft bekomen en uiteindelijk het land zal moeten verlaten en dat de verwerende partij nochtans op de hoogte is van haar familiaal leven, in het bijzonder dat zij hier in België een kind heeft, toont de verzoekende partij niet aan dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft doorgevoerd foutief, kennelijk onredelijk of in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Immers, zij heeft zich gebogen over de vraag of het aangewezen is voor het kind dat de verzoekende partij zich daadwerkelijk bij haar voegt, maar heeft geoordeeld dat gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak niet blijkt dat het kind dermate afhankelijk is van de verzoekende partij dat zij feitelijk gedwongen zou worden het grondgebied van de Unie als een geheel te verlaten, waarbij de belangrijkste overwegingen de feiten betreffen dat het kind steeds bij de moeder gevestigd was en tot op heden nog steeds is, dat dus niet kan blijken dat de moeder niet bereid of in staat zou zijn om in te staan voor de zorgen voor het kind, dat het feit dat het kind gedurende zijn gehele levensloop gezamenlijk gevestigd is met de moeder, voldoende blijkt geeft van haar bereidwilligheid, dat ook de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed worden door de tijdelijke afwezigheid van de verzoekende partij, gezien uit het vonnis moet blijken dat het kind de verzoekende partij niet als vader zag en haar zelfs niet kende, dat er niet kan blijken dat de verzoekende partij na het uitspreken van het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, gezien aan de verzoekende partij de kans wordt gegeven de band met haar kind te herstellen via de bezoekerimte van het CAW, dat het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de tijdelijke afwezigheid van de verzoekende partij dan ook laag wordt ingeschat, dat de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke schending met zich mee brengt tussen de verzoekende partij en haar kind, dat het niet tot gevolg heeft dat het haar definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hem te ontwikkelen, dat moderne communicatiemiddelen het kind en de verzoekende partij in staat kunnen stellen om in tussentijd het contact te onderhouden of te herstellen met elkaar, dat de referentiepersoon en de moeder bovendien vrijelijk België in- en uit kunnen reizen zodat het contact ook middels bezoeken aan de verzoekende partij kan worden verdergezet en dat wat de verzorging van het kind betreft, de moeder als Belgische gebruik kan maken van allerhande ondersteuning, van medische tot opvang.

Door louter te stellen dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind om beide ouders te kennen en dat *in casu* deze fair balance-toets niet voldoende is gebeurd omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen (lees: het minderjarig kind), aan wiens hoger belang voldoende gewicht moet worden toegekend, maakt de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk noch toont zij daarmee aan dat voornoemde concrete motieven omtrent het belang van het kind foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van de rechtspraak van het EHRM, in het bijzonder in het licht van het arrest Jeunesse waarnaar zij in dit verband verwijst.

De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat er *“geen evenwichtige en redelijke beoordeling (is) gemaakt van alle in het geding zijnde belangen”* noch dat de verwerende partij *“onvoldoende in concreto de individuele belangen van (haar) (...) en van (haar) (...) gezin heeft afgewogen”*.

3.2.4. Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat de verwerende partij op de hoogte is van haar privéleven en dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die zij hier heeft opgebouwd maar dat dat *in casu* niet is gebeurd, kan de Raad slechtst vaststellen dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet verduidelijkt, behoudens de verwijzing naar haar gezinsleven dat hierboven reeds beoordeeld werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, waaruit haar persoonlijke, sociale en economische belangen bestaan en dat zij geen beschermingswaardig privéleven in België aannemelijk maakt. Ook in het administratief dossier bevinden zich geen elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in België. De verzoekende partij heeft bij haar aanvraag een niet ondertekende overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding voorgelegd, doch hieruit kan bezwaarlijk het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in België blijken.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te

worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat handhaving van de bestreden beslissing een onevenredige schade zou toebrengen aan haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dan ook niet dienstig.

3.2.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.6. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

3.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER